

Mau Cởi Quần Tôi Giúp Cậu Thoa Thuốc

Contents

Mau Cởi Quần Tôi Giúp Cậu Thoa Thuốc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	15
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11: Kết Thúc	21
12. Chương 12: Phiên Ngoại	24

Mau Cởi Quần Tôi Giúp Cậu Thoa Thuốc

Giới thiệu

Thể loại: Ôn nhu, bình tĩnh cởi quần, niên trưởng công x Ngây thơ, bị bệnh...trĩ thụ, nhẹ nhàng ăm ả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mau-coi-quan-toi-giup-cau-thoa-thuoc>

1. Chương 1

An Triệt Nguyên nằm ở trong chăn, gắng sức mà co người lại, được xuyên* trong tay đều bị cậu bóp nát, điện thoại di động để ở trên gối, nhìn vào thời gian, bạn cùng phòng lập tức sẽ tan học, trước lúc này cậu phải đem thuốc bôi hảo

Hai ngày nay, cái loại cảnh tượng quỷ dị này của mình đã bị phát hiện ba lần.

Cậu đầu đầy mồ hôi mà ở trong chăn gấp rút vội vàng, nếu không phải là hôm nay đèn nhà tắm bị hỏng, hẳn cậu đã vào trong đó rồi, chỉ là cái cửa rất không có tác dụng, khóa không được, đóng lại cũng không xong.

Mười phút sau, thời điểm cậu hoàn toàn cạn kiệt sức lực nằm trong ổ chăn, Khang Thần tan lớp trở về.

Cậu nhìn người vừa về đóng cửa lại, đem sách hướng trên bàn để xuống, bên cởi áo khoác bên hai mắt kỳ quái nhìn cậu “Cậu đang làm gì vậy?”

“Không có... không có... gì, tôi mới vừa ngủ dậy...” An Triệt Nguyên ấp úng nói.

Khang Thần đem áo khoác ném lên giường trên một cái, hai tay chống bên hông cúi đầu nhìn cậu “... Ngủ kiểu gì mà mặt đầy mồ hôi thế kia? ”

“... Là tôi mới vừa có một cơn ác mộng...” An Triệt Nguyên chột dạ lấp liếm, trên mặt còn có một mặt hồng khả nghi.

Khang Thần tầm mắt theo gò má cậu rơi xuống phần eo, nơi đó có một khối rõ ràng nhô lên .

Theo bản năng ngửi ngửi, trong phòng có một cỗ nhàn nhạt mùi không thể nói rõ, nhưng không phải là cái loại mùi mà anh nghĩ.

Tà nhãn quan sát An Triệt Nguyên, người nọ cũng đang khẩn trương nhìn lại anh.

“Buổi chiều cậu không đi học sao? ”

“Ah... đúng vậy, tôi xin nghỉ, ... không có điểm danh đi?” An Triệt Nguyên điều chỉnh lại vị trí phía dưới, tiếp tục nằm ở trên gối, bộ vị phía sau khó nói lên được làm cho cậu biểu tình rất phong phú.

“Không có.” Khang Thần hôm nay tựa hồ không có việc gì, anh một tay giữ cái thang một tay để bên hông, một bộ chuẩn bị tư thế nói chuyện phiếm.

“Nga” An Triệt Nguyên cũng không tiện mở miệng đuổi anh, nếu là bình thường, vị sư huynh này lại có lúc rảnh rỗi như vậy, cậu nhất định là trong lòng tràn đầy vui vẻ, nhưng mà hiện giờ... vẫn là không muốn ở trước mặt anh mất mặt như thế.

“Có phải là bị bệnh hay không?”

Cứ nhìn như vậy một hồi, biểu tình kia một chút đều không giống như đang làm loại chuyện đó, Khang Thần khiêu khiêu mi, hỏi một câu.

“A... không phải là, nga... không...” An Triệt Nguyên mâu thuẫn mà nắm lấy gối đầu “Chẳng qua là có một chút điểm không thoải mái, nghỉ ngơi một hồi là tốt rồi.”

“Nhưng cậu đã ba ngày không đi học rồi đấy.”

“A cái này, cúp học không phải là rất bình thường sao, a ha ha...”

Cười thật khó nhìn, Khang Thần yên lặng kết luận.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Khang Thần đi ra mở cửa, người ngoài cửa cầm trong tay một phần đồ ăn, không chút khách khí nào mà cười đi tới.

“Triệt Nguyên, đã khá hơn chưa? Thế nào bây giờ còn chưa ăn cơm, tôi cứ nghĩ là buổi trưa cậu ăn rồi chứ” người nọ vừa nói vừa đi tới ngồi ở mép giường, “Lúc cậu nhắn tin tôi vẫn còn đang học, điện thoại đi động lại để yên lặng.”

“Nga...” An Triệt Nguyên hữu khí vô lực khoát khoát tay “Tôi sớm đã không còn cảm giác đói rồi, lần sau sẽ không để cho cậu tên khốn này mang cơm nữa.”

“Ế, bạn cùng phòng cậu không phải là ở đây sao, cậu thế nào không nhờ anh ta giúp cậu mang cơm?”

“Ừ thì...”

An Triệt Nguyên có chút không biết trả lời cái vấn đề này ra sao, cậu cùng Khang Thần bất đồng cấp học, chẳng qua là học kỳ này mang túc xá bị chia ra hợp lại tại một chỗ, mà cái túc xá này cư nhiên xếp

rất lộn xộn, cậu là năm thứ hai đại học, Khang Thần lại là năm thứ ba, còn có hai vị sư huynh năm cuối nữa, chính là đã dọn ra ngoài ở rồi.

Lại nói tiếp, hai người bọn họ tuy ở chung một phòng đã được hai tháng, nhưng vẫn chưa thể nói là thân thiết.

“Khang Thần còn phải đi học mà, tôi cũng không biết thời khoá biểu của anh ấy, ai biết hôm nay trở về sớm như vậy.”

“Nga, vậy cậu cứ từ từ ăn nhá, tôi đi về trước đây.”

“Được... cảm ơn a.”

Người sau khi đi, An Triệt Nguyên ôm hộp cơm tiếp tục nằm ở trong chăn, một chút đều không có ý nghĩ muốn rời giường.

“Mới ba giờ rưỡi chiều, đây là cơm trưa của cậu?”

An Triệt Nguyên ôm hộp cơm hướng trong chăn co lại một cái “Không, tôi tính để cho bữa tối.”

Khang Thần “.....”

Buổi tối, thừa dịp khoảng trống thời gian Khang Thần đi ra ngoài ăn cơm tối, An Triệt Nguyên cầm lọ thuốc trong tay cùng đèn pin nhỏ đi vào phòng vệ sinh.

Cởi xuống quần lót, một tay cầm thuốc một tay lần mò tìm vị trí.

Cũng không biết cậu thế nào lại vụng về đến vậy, nhiều lần đều thoa không đúng chỗ, làm cho cái mông đều toàn là thuốc.

An Triệt Nguyên buồn bực lấy tay xoa xoa cúc hoa, cái này bệnh trĩ chơi đùa cậu muốn chết, nếu không phải là lần này bị nặng đến nỗi thuốc tiêu viêm không có tác dụng gì hết, bằng không cậu mới sẽ không muốn dùng cái được xuyên quái quỷ này.

Miễn cưỡng thoa thuốc hảo, cậu sờ lần sờ mò một trận, đột nhiên nhớ tới một việc ——

Chết tiệt, cậu quên mất không mang theo khăn giấy vào rồi.

Với cái dạng hiện giờ, quần lót mặc vào khăng định kiểu gì cũng dính bẩn, đồ ngủ cũng không ngoại lệ.

Cậu ngồi xổm đã lâu chân cũng đã tê rần, đỡ vào vách tường đứng lên, từ từ ra khỏi phòng vệ sinh, đi ra ngoài lấy khăn giấy.

Vì lý do an toàn, trước cậu đem đèn trong phòng tắt đi, tay cầm đèn pin đi tìm khăn giấy.

Đang kẹp kẹp chân đi tới mép giường, trên người cậu chỉ có đúng một cái áo T-shirt màu trắng rộng thùng thình, ngoài ra cái gì cũng không mặc, suy nghĩ lấy khăn giấy xong liền chạy trở vào càng nhanh càng tốt, nhưng là ——

Đèn sáng.

Khang Thần xách theo một túi đồ không biết là cái gì đứng ở cửa, vẫn giữ nguyên tư thế một tay mở cửa một tay đang bật đèn.

An Triệt Nguyên cũng bất động theo, vẫn duy trì dáng vẻ lén lút cùng nửa thân dưới trần như nhộng của mình, thật vô cùng đáng khinh mà.

Giờ phút này cậu không biết là nên che mặt trước hay là che cái mông mình trước nữa, kết quả cậu cái gì cũng không làm.

Dược xuyên – : Thuốc đạn – Thuốc dạng rắn, hình viên đạn, dễ tan, thường đưa vào ‘cổng sau’

Bản QT để là ‘xuyên thuốc’, định để là ‘xuyên được’ cho nó Tàu, nhưng viết đúng lại là ‘được xuyên’, để ‘xuyên được’ thấy giống như ‘xuân được’ vậy =))))))

2. Chương 2

“.....”

“.....”

Hai người quỳ dị giằng co.

Về phương diện thị giác mà nói, Khang Thần bị trúng kích lực hiển nhiên so An Triệt Nguyên lớn hơn.

Cho nên An Triệt Nguyên phản ứng trước ——

“Hắc hắc, cái đó, anh thể nào ăn nhanh như vậy...” lại lộ ra cái nụ cười thật khó coi, rất mà cùng anh chào hỏi, suy nghĩ bây giờ biểu hiện tự nhiên một ít, hai người muốn đắp di chương địa ha ha một trận cũng liền đã qua.

Khang Thần giống như là bị điểm tỉnh, trát hạ mắt “Cậu này là đang làm cái gì thế?”

Một bên hỏi, một bên đóng cửa hướng cậu đi tới.

“Đừng đừng qua đây”

Cậu mới vừa trấn định suy nghĩ rằng Khang Thần sẽ đóng cửa lại và ra ngoài tránh đi một chút, nói thể nào anh cũng không thể mất mở trường trường nhìn cậu lần nữa tái quay người thông dong trở về phòng vệ sinh hoặc là giúp cậu tẩy rửa mặc quần áo được.

Giờ phút này An Triệt Nguyên kinh hãi, nhắm mắt lại, quyết định đặt mông ngồi lên giường, kéo chăn qua che thân thể lại, cũng không quản việc bị dây bẩn nữa, trước che lại đã rồi nói sau.

“.....”

Cậu không biết mình bộ dáng lúc này thật giống như con gái nhà lành đang bị trêu ghẹo vậy, còn thiếu mỗi việc nắm lấy góc chăn đưa lên miệng cắn làm bộ thẹn thùng nữa là đủ bộ.

“Gần đây dục cầu bất mãn sao?” Khang Thần hỏi.

An Triệt Nguyên ngoài ý muốn ngẩng đầu nhìn anh, cái gì cùng cái gì cơ??

Nếu là dục cầu bất mãn ngược lại thì đã tốt... bệnh trĩ cái gì đó... thật đáng ghét!!

Oán niệm trong tiểu nhân thần của cậu không có lọt qua được ánh mắt của Khang Thần, còn liên đới làm cho thân thể cũng run run theo, trong lòng gào thét: Mau thả ta trở lại phòng tắm đi a hỡn dẫn! Cái chăn này buổi tối như thế nào ngủ được đây!

“Cậu...”

“Hỡ?” An Triệt Nguyên mặt cảnh giác nhìn anh, lại phát hiện tầm mắt Khang Thần rơi xuống chỗ phía dưới mình.

Theo tầm mắt của anh hướng trên người mình nhìn, mặt cậu ngay lập tức nóng bừng lên ——

Lúc trước hoảng a hoảng tận lực đưa chất lỏng vào trong cơ thể giờ phút này lại vì động tác của cậu mà đang theo chân bên chậm rãi chảy xuống, mới vừa rồi kéo chăn lên chỉ đắp ở phía trước một chút, bây giờ trên đùi rõ ràng thấy được một dòng nước đang nhanh chóng chảy vòng quanh cổ chân cậu.

Lần này thật không biết giấu mặt vào đâu nữa, An Triệt Nguyên vội vàng khép hai chân lại, đột nhiên chẳng còn chút dũng khí để ngẩng đầu lên, cho nên cậu không thể thấy Khang Thần ánh mắt chột tở đi.

Trong phòng nhất thời rất an tĩnh, an tĩnh đến mức làm cho đầu cậu rối như tơ vò, bây giờ cậu không còn lo lắng sợ cái giường bị bẩn nữa, quần lót thì vẫn chưa mặc, lúc này cậu chỉ có một ý niệm ——

Đó là ngay lập tức liền biến mất đi!

—— Ước gì có thể như vậy!

Cái này dĩ nhiên không thể nào được rồi.

Khang Thần cũng không nói gì, cái không khí yên lặng giữa hai người như thế này vô tình tạo ra rất nhiều gương gao, dựa theo quan hệ của bọn họ, không phải là sẽ gào ầm lên tranh luận một hồi cực kỳ kịch liệt sao ?

“Tôi... tôi... cái đó... tôi ——” An Triệt Nguyên lấy hết dũng khí quyết định phải nói ra chân tướng, nghĩ thầm mười nam chín nữ cũng không có gì kỳ lạ, kết quả lúc cậu ngẩng đầu lên, phát hiện đã không thấy Khang Thần đâu cả.

Eh?

Cậu ngơ ngác nhìn bốn phía, dùng sức trừng mắt nhìn, thực sự không thấy Khang Thần đâu.

Chẳng lẽ vừa rồi không có ai trở lại? Hết thấy chẳng qua là do cậu suy tưởng?

Áp lực trong lòng nhất thời giảm xuống một cân, vừa tự thôi miên vừa thả lỏng cơ thể một chút, lật chăn ra cầm khăn giấy đứng lên, chuẩn bị đi phòng vệ sinh tiếp tục “nghiep lớn” chưa hoàn thành.

“Oaaa!!”

An Triệt Nguyên theo phản xạ có điều kiện mà ngồi trở lại trên giường, tim của cậu như muốn nói rằng: Thì ra vừa nãy không phải là đang nằm mơ! Khang Thần thật sự đã quay về! Mình thật ở trước mặt anh mất hết thể diện rồi!

Khang Thần sắc mặt nhìn qua khá hơn nhiều, anh đột nhiên cảm thấy không khí vừa nãy như vậy có chút nghiêm trọng, thật kỳ quái.

Lúc cậu thấy đồ vật Khang Thần đang cầm trong tay, cả người không khỏi run lên.

Chủ động tự thú cùng bị bắt quả tang là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, tối thiểu tâm lý sẽ giữ vững hơn chứ không bị động như thế này.

An Triệt Nguyên khổ mặt ha ha nói “Đại ca, anh cũng đã biết rồi, mau đi ra ngoài đi, tôi muốn xử lý thu dọn một chút.”

Mới nãy Khang Thần là theo bản năng hướng về phía phòng vệ sinh, thấy An Triệt Nguyên thần sắc mờ mịt mà không biết mình dâm mỹ đến mức nào, anh trong tiềm thức cảm thấy bên trong ắt hẳn đang giấu một người đàn ông nào đó.

—— Anh cũng không nghĩ là mình đi đến làm cái gì, đến bất gian sao?

Vì thế mới phát hiện ra lọ được xuyên đang nằm ở trên sàn nhà vệ sinh.

3. Chương 3

“...Uy, anh có thể đi ra ngoài được không, anh mà ở đây sao tôi dọn dẹp được a.” An Triệt Nguyên có chút tức giận nói, vừa xấu hổ lại , theo thời gian trôi qua, cậu từ mới vừa khiếp sợ đến chết lặng cho tới bây giờ thì đã chẳng còn gì để mất, một lần trọng đại trong lòng đã vượt qua .

Khang Thần hiểu kỳ mà chuyển sang nhìn được xuyên trong tay, vật này nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng không ngắn, —— nãy thực sự bị người này nhét vào cái địa phương kia sao?

Anh lại cúi đầu nhìn An Triệt Nguyên, người này khi sinh ra đã một bộ trắng nõn, lại do đi học sớm, nên so cùng với bạn cùng cấp thoát nhìn trẻ hơn, bình thường luôn là một bộ dáng không biết sợ là gì, làm cho anh thực rất muốn ăn nhưng rồi lại không đành lòng xuống tay.

“Đứng lên đi” anh nói.

An Triệt Nguyên mê hoặc không hiểu “... Cái gì cơ? ”

“Làm thế nào lại để được xuyên dính đầy trên người như vậy, cậu đứng lên, tôi giúp cậu xem một chút.” Khang Thần xắn tay áo lên, dáng vẻ một bộ nghiêm túc.

An Triệt Nguyên lần này đã hiểu, mặt lại càng nóng hừng hực, nếu là người khác, cậu sẽ cho rằng người nọ đang cố ý trêu chọc mình, nhưng là Khang Thần, anh bây giờ ở cái tư thế kia rõ ràng chính là nói thật.

“ A, cái đó, cái kia, cái này, anh... anh... anh , không cần anh đâu, tôi... tôi tự mình làm được! Anh đi ra ngoài tránh một chút đi.” Cậu bị thúc mà nói, hình tượng này đã đủ lạn rồi, giờ lại còn phải ở trước mặt anh ta làm cái chụp X quang sao! Dứt khoát giết cậu đi!

Khang Thần hướng cậu lộ ra nụ cười ôn hòa của một vị sư huynh thức nộ cười “Thượng cái thuốc này rất là phiền toái, sau này cậu vào bệnh viện cũng không phải làm như vậy sao, thuốc không đồ (bôi) hảo liền không có cách nào phát huy hiệu quả, vạn nhất không trị hết, sau này cậu không muốn cũng phải vào bệnh viện lên bàn mổ, khi đó làm phẫu thuật cũng không chỉ có một người đâu a.”

“A, phẫu thuật?” An Triệt Nguyên hai mắt mở to, trong đầu lập tức hiện ra cảnh tượng trên TV những hình ảnh lạnh như băng, xung quanh một đám người cầm đủ loại dụng cụ hướng về phía hoa cúc của cậu mà tiến hành nghiên cứu...

Cậu không tự chủ được mà nuốt một ngụm nước miếng, suy nghĩ hai ngày nay mỗi lần bôi thuốc rất vất vả mà vẫn không được, tay trái sờ sờ cúc oa, tay phải cầm được xuyên , cộng thêm hốt hoảng lúng túng, nếu không phải trong lòng gấp gáp nhét vào không được ngược lại còn bị thuốc răn đâm vào thì cũng lại là trượt tay, đem chất thuốc nhét vào cúc hoa xung quanh đánh mấy vòng, xúc lên cái mông toàn được thụ.

Thế nhưng... hiện tại muốn cho cậu hướng về phía người trước mắt phơi bày thấy cái chỗ thâm kín mà sau khi con người ta thành niên đều không cho người khác nhìn thấy, cậu vẫn không thể tiếp nhận nhanh như vậy được.

“Tôi... tôi...” An Triệt Nguyên bắt an dịch dịch cái mông, cậu muốn cử động một chút, nhưng bộ dạng này muốn đứng dậy còn không xong, người này lại còn chắn ngay trước mặt, rốt cuộc là có ý tứ gì đây! Cố ý muốn nhìn thấy cậu phải xấu hổ sao?

An Triệt Nguyên sắc mặt của biến hóa một hồi, hiển nhiên vô cùng mâu thuẫn.

Chuyện dùng được xuyên như vậy, thật đúng là chưa từng nghe nói qua là dùng người thứ hai hỗ trợ, có lẽ có, nhưng cái chuyện riêng tư như vậy người nào lại đi nói lung tung ra a.

“Đừng có tôi tôi dài dòng nữa, tới đây nằm xuống nào.” Khang Thần bình tĩnh ngồi ở bên cạnh cậu, một tay cầm được xuyên, một tay vỗ xuống đùi mình.

“??? ”

“Nhanh lên một chút” Khang Thần ở một khoảng cách gần đối với cậu cười, nụ cười kia thực mê hoặc lòng người, làm cho cậu không khỏi cảm thấy rất an toàn... thật ám áp...

“Ai ——”

—— Cho đến khi cậu cảm giác được phía sau bị dị vật chậm rãi cắm vào, đầu óc cậu mới thanh minh, tiếp theo ảo não đem mặt vui vào trong chăn, thật muốn chui giường quá.

Thế quái nào mà lại đáp ứng nhanh vậy trời!

“A ——”

An Triệt Nguyên không nhìn được lại kêu lên, nhưng lần này vấn đề không phải là do được xuyên.

Khang Thần dùng tay mở hai cánh móng của cậu ra, nhú mào, người này cả ngày nằm lì ở trên giường chẳng thèm đi học, làm bộ dáng giống như bệnh tình thật sự nguy kịch đến không thể dậy nổi, còn tưởng rằng cái bệnh trĩ này nghiêm trọng lắm chứ, chẳng qua là bên ngoài mọc ra một tiểu cầu thịt mà thôi.

Anh mới vừa thử kiểm tra một chút, bắt quả chỉ mới nắn hần một cái, liền đã kêu thành cái bộ dáng kia, người này rốt cuộc là có bao nhiêu yếu ớt đây?

Được thuỷ chậm rãi xâm nhập, Khang Thần lại chậm rãi rút được xuyên ra, quá trình này đối với anh mà nói quả là một khảo nghiệm lớn lao, anh cố gắng dời đi suy nghĩ của mình, nghiêm túc nghiên cứu bệnh tình của cậu, sau đó anh lại đột nhiên nghĩ tới người này có lẽ bên trong cũng có trĩ nói không chừng

“Cậu trong lúc đi nặng, bên trong có thấy đau không? Có hay không cảm thấy bị dị vật ngăn cản?” anh mặt nghiêm túc hỏi.

An Triệt Nguyên suy nghĩ một chút nói “... Bên trong không có, chỉ là lúc đi ra bên ngoài... cảm giác có chút đau... nhưng lại thấy ngứa nhiều hơn... a ——!!”

Lời còn chưa dứt, cậu lại kêu thêm một tiếng, phía sau lại cảm thấy bị một vật thể lạ xâm nhập, nhưng so với được xuyên cảm giác không giống nhau, lần này thể nào có chút cong cong xoay chuyển...

“Ngô...”

Vật thể kia rất nhanh rút ra, cảm giác vừa rồi rất kỳ quái.

‘Ba.’

Mông bị vỗ một cái, hoa cúc không khỏi căng thẳng co rút, dịch thuỷ một chút tràn ra ngoài, giang môn khẩu một mảng ẩm ướt.

“Cậu bị như vậy là do thương hoả gây ra, đừng mỗi ngày thức đêm cày game nữa, còn có, cậu buổi trưa cơm lại ăn gà cay phải không? ”

Vừa rồi anh đưa tay vào trong sờ thử qua một vòng, không cảm giác có cái gì khác thường, xem ra không phải là trĩ bên trong (trĩ nội).

“A? Làm sao anh biết?”

“Trong căn tin thường thấy cậu ăn.”

“Nga... tôi rất thích ăn cay.”

“Vào thời điểm này mà cậu không ăn kiêng sao? ”

“...Ăn ít đi một chút là được rồi... không cay mất ngon, không có hạt tiêu như vậy có thể gọi là món ăn sao...” An Triệt Nguyên gãi gãi đầu, thật đúng là lại trong cái tư thế này mà cùng anh nghiêm túc thảo luận.

“Sau này cùng với tôi đi ăn cơm, buổi tối không cho phép thức đêm nữa, với cả mỗi ngày uống tám chén nước.” Khang Thần nói.

?

An Triệt Nguyên trừng mắt nhìn, không phản ứng kịp rằng anh là có ý gì.

Quay đầu lại nhìn, đối diện với ánh mắt của Khang Thần, mặt cậu lại nóng lên “Đã biết...”

“Đứng dậy mặc quần áo tử tế vào, tôi dẫn cậu đi ăn cơm tối.”

An Triệt Nguyên kể từ khi lên đại học không còn bị quản giáo quá nhiều nữa, muốn chơi cái gì thì chơi, muốn ăn gì thì ăn, bây giờ, chỉ vì một cái trĩ sang, cuộc sống của cậu bắt đầu bị cái tên cùng phòng nhiệt tâm quá mức kia giam quản.

Tuy nói có chút mặc danh kỳ diệu, nhưng cậu cầu còn không được nữa là, vẫn luôn là chưa có cơ hội cùng Khang Thần hảo hảo tiếp xúc, dù sao người đó cũng có ý tốt, cậu cũng không thể không có đạo lý mà từ chối thiên lý chi ngoại với người ta được.

Cho dù cái loại tiếp xúc này cũng không phải là khởi đầu tốt đẹp gì cả, nhưng cũng coi như tạm tạm, cứ cho đó như là “bước tiến vượt bậc”... đi?

Đến cúc hoa cũng bị anh nhìn thấy rồi! Khẩu hồ*!

Hôm nay là thứ tư, buổi chiều chính là thời gian dành cho môn học tự chọn, trường học từ năm hai đã bắt đầu có môn tự chọn, trước khi tốt nghiệp qua được bốn cửa liền OK, cho nên chọn môn học thường là năm thứ hai cùng năm thứ ba xen lẫn một chỗ đi học.

Vừa vặn Khang Thần cùng cậu học chung một lớp, tuần trước cậu không đi học, còn hỏi lão sư có hay không điểm danh.

Môn học này hai người lần đầu tiên ngồi chung một chỗ, chẳng qua là vị trí lệch phía sau thật kỳ lạ, An Triệt Nguyên buổi trưa không ngủ đủ, ngày người ở chỗ ngồi nhìn chăm chăm tấm bảng đen.

Chỉ chốc lát sau, cái bảng đen này càng tối càng... tối đi, cậu liền cái gì cũng không còn biết nữa...

Chờ đến lúc cậu tỉnh lại, phòng học đã không còn một bóng người, cậu có chút kinh ngạc, rất nhanh bình tĩnh lại, thần nhiên lau đi khóe miệng, cảm thấy chán nản chuẩn bị đứng dậy rồi đi ——

“A? ”

“A cái gì mà a.”

“Anh thế nào ở nơi này?”

“Đến để xem cậu có thể lưu lại bao nhiêu nước miếng.”

“.....” An Triệt Nguyên ngượng ngùng gãi gãi đầu “Tan học rồi, trở về đi thôi.”

“Ừ”

Hai người cùng nhau trở lại túc xá, An Triệt Nguyên thay quần áo, cậu gần nhất toàn phải học nguyên một ngày, không làm thế nào đi ra ngoài được, vừa trở về ký túc xá liền thay đồ cho thoải mái.

Cậu đang kéo quần lên, bất thành linh một bàn tay tiến vào khiến cậu chấn kinh quay đầu lại.

Khang Thần mặt bình tĩnh nói “Ngô, đã nhỏ đi một chút rồi này, gần nhất chữa bệnh rất tốt đấy. ”

... Đó là dĩ nhiên! Cậu bây giờ bị người này giam quản vừa đến mười giờ rưỡi liền dứt khoát phải tắt đèn đi ngủ, sáng sớm dậy là uống một chén nước, một ngày ba bữa đều lấy thanh đạm là chính, trong miệng nhạt nhẽo vô vị kinh khủng!

Còn có... người này sờ cúc hoa cứ tự nhiên như là chụp lấy bả vai cậu vậy, có thể hay không không cần tỏ vẻ cùng với cúc hoa của cậu rất quen thuộc như vậy a!

*Khẩu hồ – “kêu hú” là một từ chỉ dùng âm điệu. Dùng giống như là để biểu đạt sự tức giận hoặc bức xúc của bản thân

4. Chương 4

An Triệt Nguyên cảm giác phía sau thật đã tốt hơn nhiều, mặc dù sờ lên vẫn thấy một tiểu đoàn thịt phiền phức, nhưng là đã không phồng lên giống như trước, hơn nữa lại không đau, cũng không thấy ngứa.

Cậu trên căn bản có thể giống như không chú ý đến cái vị trí phía sau kia —— nếu người nào đó đòi khi thỉnh thoảng cùng cúc hoa của cậu đột nhiên có lời chào hỏi.

Có lúc hai người ăn cơm chung một chỗ, thấy ngón tay khiết tịnh thon dài của người đối diện, cậu sẽ lại không nhận được có chút mơ tưởng viễn vông, kết quả là sau bữa cơm mặt đỏ tai hồng vô cùng xấu hổ.

Khoảng thời gian đó Khang Thần trên căn bản là ngày nào cũng sát thuốc, có lúc chính cậu cảm thấy cũng nên dừng lại thôi, nhưng bị Khang Thần nghiêm túc ngăn lại, nói là dùng thuốc tốt nhất đang lúc hồi phục tiếp tục dùng thêm mấy ngày, như vậy mới có thể phát huy hiệu quả tốt nhất.

An Triệt Nguyên nghe xong cũng không có ý kiến gì, dù sao nhiều ngày như vậy cậu cũng đã quen ở nơi này trước mặt người ta cởi áo tụt quần rồi, vì vậy mỗi ngày sau khi giờ học kết thúc, hai người sẽ trở lại túc xá khóa cửa ở bên trong bôi thuốc các loại.

An Triệt Nguyên bây giờ đã có kiểu chân trước vừa bước vào cửa chân sau đã cởi quần ra để cho người nào đó kiểm tra bệnh tình.

Chẳng mấy chốc hơn nửa tháng đã qua, ngày hôm qua đã bắt đầu ngừng thuốc, tối hôm qua cúc hoa cậu chẳng ‘ăn’ gì cả cảm giác thật là có điểm không quen...

Tiết học buổi chiều mãi cho đến chạng vạng tối mới kết thúc, hẹn nhau cùng nhau ăn cơm, hai người thông thả nhàn nhã trở về.

Trên đường đi ngang qua một căn tin trong sân trường, mùi thơm của gà nướng không ngừng câu dẫn cái mũi An Triệt Nguyên, tuy vừa mới ăn xong cơm tối, nhưng tuân thủ những truyền thống tốt đẹp của ăn uống khoẻ mạnh, cậu thật sự là ăn không vô bát mì trứng gà nhạt nhẽo kia, hai phần thức ăn của Khang Thần cũng đơn giản đạm bạc rất không có cốt khí, một phần nấm hương xào cải, một phần rau trộn măng tây.

Cậu không nhận được nhìn Khang Thần, Khang Thần cũng nhìn lại cậu.

“Tôi muốn mua gà mang về nhà.”

“Tuỳ cậu thôi”

An Triệt Nguyên ngoài ý muốn chớp mắt liên tục, xong rồi mừng như điên chạy đi mua lấy một phần, một đường xách trở về ký túc xá.

Vừa vào phòng, thiếu chút nữa cậu liền theo phản xạ muốn cởi quần xuống, may nhờ đồ ăn trong tay đã nhắc nhở cậu.

Đem đồ ăn đặt lên bàn, cậu thoải mái thay áo ngủ, mở máy tính ra, chuẩn bị vừa xem phim vừa nhâm nhi miếng thịt gà.

Khang Thần từ phòng vệ sinh rửa tay đi ra, đúng lúc thấy người này đang tìm một bộ anime một bên chờ load một bên cầm que tăm nhỏ hướng miếng thịt gà đã được cắt ra đưa vào trong miệng——

“Ách ——”

An Triệt Nguyên đưa mắt bối rối nhìn Khang Thần, cổ cậu bị bàn tay anh giữ lại, làm cho cậu nuốt không trôi miếng thịt gà vừa mới ăn.

Khang Thần thấy trên thịt gà có một lớp bột màu đỏ —— là ớt tiêu cay, anh cau mày, không nói lời nào dùng tay còn lại cầm lấy chén nước còn dư lại phân nửa ở trên bàn hướng miệng An Triệt Nguyên rót vào.

An Triệt Nguyên phản ứng không kịp, bị sặc một cái, ra sức ho khan, giãy ra khỏi anh liền hướng phòng vệ sinh chạy đến.

Đem đồ trong miệng đều phun hết ra, súc miệng, rồi mới giận dỗi đứng vào phòng trong.

Anh làm cái trò gì vậy!” An Triệt Nguyên lần đầu tiên ngữ khí hùng hổ như vậy.

“Cậu gần nhất vẫn chưa thể ăn cay có biết hay không, không muốn cái mông nữa à?”

An Triệt Nguyên lửa giận lập tức tăng lên “Anh còn nói nữa sao, vừa nãy anh cũng không có phản đối còn gì.”

“Kia cũng không phải ăn như vậy” Khang Thần vừa nói, tìm cái chén lớn, rót nước, làm bộ muốn đem thịt gà ở trong nước rửa qua “Dùng nước loại bỏ một chút, cái này mở như thế, cậu còn cho ớt tiêu vào. ”

“.....” An Triệt Nguyên hết ý kiến, vậy còn có thể ăn sao.

“Cậu với tình trạng hiện giờ, bình thường cũng nên để tâm một chút, không cần bôi thuốc thì cậu cũng nên chú ý tẩy rửa nữa”

“Tẩy... tẩy rửa? ” An Triệt Nguyên kinh ngạc nói.

“Đúng vậy” Khang Thần vừa nói, vừa kéo tay áo lên.

Thấy động tác này, An Triệt Nguyên tự đáy lòng quý dị trời dấy có chút lùi bước, mơ hồ còn có chút hưng phấn ?

“Lại đây nào. ”

Lần này anh không có ngồi ở trên giường vỗ vỗ đùi gọi cậu đi đến nắm úp sắp xuống nữa, mà là vừa nói vừa hướng phòng vệ sinh đi đến.

An Triệt Nguyên rướn cổ một cái, bước chân ngập ngừng đi tới.

5. Chương 5

Phòng vệ sinh đã thông báo sửa đã hơn một lần, không biết quản lý ký túc đã quên mất hay không, cứ nhiên một mực vẫn không ai tới sửa. Sau đó chính là cân nhắc đến một ít hành động không thích hợp ở dưới ánh sáng mà tiến hành, vì vậy rất ăn ý là ai cũng không có lại đi báo cáo lại.

Bất quá đây mới là điều lo lắng nha, mỗi lần An Triệt Nguyên cởi quần sau muốn đi phòng vệ sinh bôi thuốc, đều bị Khang Thần kéo qua ngồi ở trên đùi anh, nói cái gì là như vậy ánh sáng sẽ hảo, thấy được rõ, vài ba lần như vậy, cậu cũng đã quen, còn có thể vừa được bôi thuốc vừa cùng Khang Thần nói chuyện phiếm, chỉ là đại đa số Khang Thần đều chẳng để ý gì đến cậu.

Nên rồi câu chuyện cái phòng vệ sinh này cũng bị bọn họ quên đi.

Cho nên, nương theo dư quang ở trong phòng, Khang Thần không biết từ đâu ra lấy được một cái chậu nhỏ, đổ nước nóng vào, lại thêm một chút nước lạnh, âm âm vừa đủ.

“Cái chậu nhỏ như vậy, thế nào ngồi vào được a.” An Triệt Nguyên lăm bằm.

“.....” Khang Thần nhất thời không hiểu được suy nghĩ của cậu “Cái gì ngồi vào được?”

“ Không ngồi vào được tôi thế nào rửa?”

“.....”

“.....” An Triệt Nguyên mở to hai mắt, cậu cơ hồ lập tức phản ứng kịp phải rửa thế nào, “Tôi không muốn như vậy...cái... cái đó nó... nó quá nhỏ, không đứng, quá giống phụ nữ...”

“.....” Khang Thần lại không thể lý giải, anh có thể vì cậu mà tìm một cái khăn sạch sẽ, anh muốn cậu thành cái gì đây?

An Triệt Nguyên trong đầu tưởng tượng chính mình một tay mò vào chậu nước, sau đó hướng hoa cúc mà chà sát, thật là xấu hổ mà, thấy kiểu gì cũng không được, rõ ràng là một đại nam nhân, còn ngồi chồm hổm làm như vậy, thật là suy nghĩ một chút đã cảm thấy nóng mặt .

“Tôi... tôi không tẩy! Tôi đi tìm khăn ướt lau một chút cũng giống nhau cả thôi.”

“Khăn ướt còn có những thành phần khác, vạn nhất bị lây nhiễm, cậu nghĩ như thế nào.”

An Triệt Nguyên sầm mi khổ kiểm chỉ vào cái chậu nhỏ nói “Như vậy quá nhỏ...”

“Với điều kiện này cậu còn muốn chậu rửa như thế nào, nhỏ thế nhỏ nữa cũng chứa được cái địa phương nhỏ kia của cậu” Khang Thần đem chậu đặt xuống, đối với cậu nói “Tới đây.”

An Triệt Nguyên nghĩ thầm bệnh mình đã khá hơn lại còn để cho người ta phục vụ cái này, thấy cũng hơi quá, lúc này từ chối nói “Không không không, không cần đâu, anh đi ra ngoài trước đi, tôi tự mình làm.”

Khang Thần nhìn cậu một cái, lau lau tay, xoay người đi ra ngoài.

An Triệt Nguyên ở trong phòng vệ sinh tối thui hướng về phía cái chậu nước mà rầu rĩ, mặc dù chỉ có một mình, nhưng cũng không biết nên làm thế nào cả, cái loại hành động này bản thân cậu một chút cũng không tiếp nhận được. Tẩy rửa ở phía trước – hoàn hảo, vệ sinh ở phía sau, nói sao cũng cảm thấy kỳ lạ. Vì thế không được tự nhiên mà cởi quần, ngồi xổm xuống, tay ở nơi nào do do dự dự, chính là không muốn đi nhu hoa cúc.

Khang Thần ở bên ngoài đang di chuột, chợt nghe phòng vệ sinh “loảng xoảng” một tiếng, tiếp theo đó một tiếng khê nguyên rửa của người kia.

Đi tới đẩy cửa ra, chỉ thấy cái tên gốc này không biết thế nào làm đã đem quần làm ướt sũng, nước trong chậu một giọt cũng không còn.

An Triệt Nguyên vẻ mặt đau khổ đem quần cởi ra, quần lót bị dính ướt tạo thành túi nước nhỏ, theo động tác đó từng giọt từng giọt “tí tách” rơi xuống.

Cậu vừa mới làm cái gì chỉ có chính cậu biết, cậu muốn qua loa cho xong việc, cầm cái chậu lên hướng về phía sau, kết quả cậu đã đánh giá thấp cái cúc hoa của mình rồi, nước liền theo mông và chân chảy xuống, nếu như nửa người trên mà cũng bị ướt, đảm bảo trông cậu tựa như vừa mới tắm vậy.

Khang Thần yên lặng tìm khăn cho cậu lau khô, lại đi lấy một chậu nước khác, bưng ra khỏi phòng vệ sinh, mang tới hai cái ghế đặt chung một chỗ, đem chậu nước đặt ở trên ghế đối diện, anh đem khăn đem ở trên chân của mình, hướng An Triệt Nguyên ngoắc ngoắc.

An Triệt Nguyên không biết anh đang làm gì, theo thói quen cứ gọi là đi đến.

Không ngờ Khang Thần kéo lấy cánh tay cậu liền ở tư thế mặt đối mặt, để cho cậu ngồi lên chân của anh.

“ Á? ” An Triệt Nguyên nhìn Khang Thần, rất ngạc nhiên với cái tư thế như vậy.

Không cho cậu rút lui, Khang Thần liền mở ra hai chân, An Triệt Nguyên ngồi ở trên đùi anh hai chân cũng bị mở ra.

Như vậy, cái mông của cậu liền lộ ra bên ngoài.

An Triệt Nguyên còn chưa kịp phản ứng lại, đã cảm thấy cúc hoa bị người án trụ, ở xung quanh mà nhẹ nhàng nhu nhu, sau đó dừng lại.

“Cái này” An Triệt Nguyên lúng túng muốn nói chút gì đó, Khang Thần lại đột nhiên đứng lên, cậu không tự chủ được ôm lấy cổ anh còn hai chân vòng chặt hơn vào người kia, sợ mình bị ngã xuống.

Cũng may Khang Thần đứng lên đồng thời cũng ôm lấy mông cậu, đến lấy quyển sách của mình bên cạnh bàn, tìm ra được một cái găng tay nilon lần trước đi ăn KFC đã lấy được mọi cái.

An Triệt Nguyên trừng mắt nhìn, sau khi nghĩ lại mới hiểu được, trong lòng đột nhiên không biết là cái tư vị, người này trước giờ có bao giờ đeo bao tay đâu, bây giờ đột nhiên lại làm như thế...

“Chớ lộn xộn.”

Cảm giác được cái người trên người không chịu an phận, Khang Thần vỗ nhẹ cậu một cái.

An Triệt Nguyên ôm cổ anh không dám lên tiếng, lần nữa theo động tác ngồi xuống, khoảng cách gần như vậy, cậu theo bản năng tiến gần sát đến lồng ngực anh, để cảm đặt lên vai người kia, như vậy mới có thể không nhìn thấy gương mặt của anh lúc này.

“Ách!”

An Triệt Nguyên mở to mắt, không dám tin được hoạt động hiện giờ ở dưới cúc hoa.

Cái này, cái này là, này là, này là...

—— Khang Thần cứ nhiên đem ngón tay mình giống như được xuyên mà đâm vào

Không phải là chỉ cần rửa sạch thôi sao? Thế nào còn đem bên trong cũng tẩy rửa vậy...

Bên trong giờ còn đổ được thủy vào nữa đâu... đưa vào như thế đi vạ nhất...

Nghĩ tới đây, An Triệt Nguyên cử động thân thể muốn đem cúc hoa rút ra, kết quả tay kia lại như hình với bóng, chặt chẽ bám lấy cái vị trí kia không chịu rời đi.

6. Chương 6

“A a a..... ư ưm”

An Triệt Nguyên không khống chế được mà kêu to lên, hai tay vịn lấy vai Khang Thần, địa phương trần trụi kia đã bắt tri bắt giác ngẩng đầu lên, cậu liền vô thức mà đánh chặt lấy Khang Thần, sợ bị anh nhìn thấy, rồi lại không nhịn được nghĩ muốn cọ cọ vào người anh.

“Thả lỏng một chút.”

Thanh âm của Khang Thần vang lên ở bên tai, ngón tay rút ra thuận tiện vỗ lên mông một cái. (Anh này rất thích vỗ mông con nhà người ta nha)

An Triệt Nguyên điều chỉnh lại tư thế ngồi, nhưng vẫn là dính sát vào người ta không chịu rời.

Khang Thần bắt đầu thay cậu rửa sạch sẽ bên ngoài, và rồi công việc kết thúc.

“.....” Khang Thần kéo lấy cánh tay cậu, phát hiện không những không chịu buông, còn càng kéo càng dính chặt hơn “Được rồi, xuống nào.”

“Chờ... chờ một chút đã...” An Triệt Nguyên lo lắng cùng quẫn bách mà cứ ở lý trên người người ta, hận không tìm được cái lỗ nào để chui xuống, như thế nào liền phản ứng lên như vậy chứ, quan hệ giữa hai người mãi mới được như này, mới vừa tốt lên một chút liền bắt đầu đặc sát* như thế —— cậu một chút cũng không nghĩ tới hoàng qua (dưa chuột =))) thật ra rất oan uổng, người ta cực kỳ khỏe mạnh mà.

Khang Thần lại đánh cái mông một cái, lần này hạ thủ nặng một chút, đưa cái mông run lên.

“Tự mình đi xuống giải quyết đi, tôi còn phải dọn dẹp cái đã.”

“.....”

An Triệt Nguyên ngây dại, cứ nhiên bị phát hiện... bị phát hiện rồi...

Thế nào lại bị phát hiện chứ?

Cho đến hần ngơ ngác rút lui người này hơi cho phép, theo phản xạ cúi đầu nhìn xuống, mới phát giác cái kia của mình đang để ở trên trên bụng người ta...

A a a a a!!!!!!!

An Triệt Nguyên lần này bị đại kích thích, cậu vừa muốn che mặt lại muốn che đi hoàng qua, kết quả lại không làm gì cả——

Cậu liền che mắt Khang Thần.

Khang Thần không nói mà kéo tay cậu ra, kết quả An Triệt Nguyên không những gắt gao che không thả, còn dùng nốt cái tay còn lại.

An Triệt Nguyên khổ ép hai tay gắt gao che mắt Khang Thần lại, trong lòng khẩn trương không thôi.

Khang Thần khẽ cười một cái, tựa như an ủi vỗ vỗ vai cậu “Không sao đâu, cậu xuống đi.”

“Tôi tôi tôi.....” An Triệt Nguyên lấp ba lấp bấp “..... tôi không.”

‘Xuống á?’ chẳng lẽ cứ để cho cậu ‘ngẩng cao đầu’ như vậy mà đi lại hoạt động ở trong phòng sao?

“.....”

“.....”

An Triệt Nguyên mặt đỏ bừng che đi ánh mắt Khang Thần, không biết nên làm sao bây giờ mới phải.

Đúng lúc này, lại cảm giác được chỗ kia bị ám áp bao phủ lên.

Cậu do dự cúi đầu nhìn xuống, tay của Khang Thần không biết từ lúc nào đã cầm lấy, đang nhẹ nhàng an ủi cậu.

An Triệt Nguyên nuốt một ngụm nước bọt, dời đi lực chú ý, bất giác thả lỏng lực đạo ở hai cánh tay.

Khang Thần nhân cơ hội kéo tay cậu xuống, ánh mắt đã thấy được ánh sáng.

An Triệt Nguyên phản ứng lại, “Oa” một cái mà nhào tới ôm lấy cổ Khang Thần, đem mặt từ trên vai anh liêu mạng hướng ra bên ngoài thân, không muốn cùng anh mặt đối mặt, nhưng lại không biết rằng cái này tư thế khiến cho hai người sát lại càng gần hơn .

Động tác dưới tay vẫn không ngừng, An Triệt Nguyên hô hấp dần dần trở nên khác thường, cậu cảm thấy thật chặt cố gắng không để phát ra một thanh âm nào, nhưng những hơi thở phát ra đã bán đứng cậu, chưa kể cả vai còn khẽ run rẩy.

“..... Không thoải mái? ”

Cảm giác được cả vai bị cậu ngày càng bóp chặt hơn, Khang Thần thấp giọng hỏi .

“.....” An Triệt Nguyên muốn bình tĩnh lại, kết quả vu sự vô bổ**, trong mắt lại tràn đầy một tầng thủy sắc “..... Dừng, dừng”

Cậu cảm giác mình sắp đến cực điểm rồi.

Khang Thần cười một cái, tiếp tục động tác trên tay.

An Triệt Nguyên ngẩng đầu lên bắt đầu đẩy anh ra, cậu cũng không biết muốn đem anh đẩy đi đâu, vừa nãy còn ôm chặt trên người không chịu xuống không phải hay sao, nhưng bây giờ cậu không muốn mình tiếp tục bị bêu xấu nữa.

“Cẩn thận ——!”

Theo tiếng kêu lên của Khang Thần, An Triệt Nguyên thân thể nặng nề té xuống cái ghế đối diện, mà anh lại chỉ kịp giữ được hai chân cậu vẫn ngồi ở trên người mình.

Điều này trực tiếp đưa nửa người trên của An Triệt Nguyên nằm vật xuống cái ghế đối diện, chậu nước phía dưới bởi vì ở vị trí lệch một chút, hoàn toàn không có bị đụng vào.

Chẳng qua là, vừa rồi cậu đẩy Khang Thần ra động tác dùng quá nhiều lực, mới làm cho chính bản thân lúc này trở nên chật vật như vậy ——

Hai chân mở rộng thẳng trước mặt người kia, phục hồi lại tinh thần hay tay chống lên trên ghế, tư thế vô cùng ái muội, càng tệ hơn nữa là, phía trước cậu đã bắt đầu tràn ra dịch thể không minh bạch, muốn ngừng lại cũng không được...

Tay của An Triệt Nguyên, lần này rốt cục cũng đem mặt mình che đi...

* Đắc sắt (): Một từ địa phương của khu vực phía Bắc Trung Quốc, hiện tại được xem như một từ ngữ mạng, dùng để miêu tả một người có tính cách rất kiêu ngạo, đắc ý, bình thường mang nghĩa xấu, hoặc có ý chế nhạo. (tutudao.wordpress)

Ý bạn thụ là đang tự mỉa mai, chế giễu chính mình

** Vu sự vô bổ (): có làm gì thêm nữa cũng không mang lại ích lợi gì

7. Chương 7

Ở trong cái này tư thế mất thể diện này cảm thấy mỗi phút mỗi giây trôi qua thật dài đằng đẳng, An Triệt Nguyên tim đập như sấm, vô cùng khẩn trương, cái địa phương ở đằng trước kia vẫn hiên ngang đứng thẳng như cũ...

Bây giờ phải làm sao đây...

An Triệt Nguyên chán nản cam chịu, dù sao, ngay từ đầu mình trong mắt anh đã chẳng có ấn tượng gì tốt đẹp rồi, giống như lúc này vậy, chắc là anh đã dự liệu được điều gì sẽ xảy ra, nhưng là... những thứ này đều không phải là tự mình muốn a...

Cho đến bây giờ, khi đối mặt với niên trưởng, cậu cũng không biết như thế nào mở miệng mới có thể làm cho người nọ chú ý ở lâu ở trên người mình một chút, bây giờ thì sao, vô cùng mất mặt như thế, kích thích ánh mắt của niên trưởng, cả đời này cũng đừng có mà mong người nọ dùng ánh mắt bình thường mà nhìn mình nữa...

Eh?

Tay của ai đây?

Trong lúc An Triệt Nguyên đang càng ngày càng chán nản, cảm giác được một đôi bàn tay nhẹ nhàng đem mình kéo lên, cậu lại trở về vị trí mới vừa nãy kia.

Cậu thuận thế giống như đứa bé ngoan ngoãn nằm ở trên vai Khang Thần, thả tay xuống mới biết, trong lòng bàn tay lại có một chút dấu nước đáng nghi...

Khang Thần ôm chân nâng người trong ngực đứng lên, thật giống một con chuột túi mẹ đem con ôm đến phòng vệ sinh, ở trong bóng tối lấy tay lau đi từng vết bẩn, sau đó ở trước vòi nước đem rửa sạch, tiếp theo lại lau, lại rửa...

Bởi vì đôi nước nóng có chút bất tiện, anh lại không đành lòng đem người như vậy bỏ xuống, chỉ có thể để nước lạnh như vậy từng chút từng chút một tẩy rửa.

Rửa sạch sẽ xong, Khang Thần lại đem người ôm trở về phòng, nhẹ nhàng đặt lên giường. An Triệt Nguyên đợi cho cái mông đặt xuống giường, liền lập tức buông lỏng cổ anh ra, giống như một con hamster mà chui vào bên trong chăn, trùm kín đến tận đầu.

Cậu một cử động cũng không dám, ngừng thở nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Ở trong phòng thanh âm đi lại của Khang Thần, tiếng kê ghế, tiếng rót nước, tiếng rửa tay...

Rõ ràng như vậy, nhưng cậu lại thấy có chút gì đó không phù hợp...

Nguyên một đêm không chợp mắt, đến ngày thứ hai, thời điểm hai người cùng nhau ăn cơm, Khang Thần hỏi “Cậu tối hôm qua ngủ có ngon không?”.

An Triệt Nguyên vẫn còn đang thất thần, bỗng nhiên hỏi câu này, nhất thời không có phản ứng kịp “A?... A không, tôi ngủ ngon lắm, ách không phải, tôi ngủ được cũng không tệ lắm, Ân, tôi ngủ rất hảo”.

Nói xong cúi đầu bôi cơm, sau đó cậu chợt nghĩ đến, những lúc cùng nhau ăn cơm có lẽ sẽ không còn nhiều nữa, cậu giờ đã tốt lắm rồi, sau này còn muốn lấy lý do đó để anh như thế quan tâm chăm sóc nữa hay sao.

—— Cậu lúc này hoàn toàn không có nghĩ tới, Khang Thần tại sao ngay từ lúc vừa mới bắt đầu liền không giải thích gì liền rảnh rỗi đi quản chuyện của cậu.

Buổi tối, An Triệt Nguyên ‘ủ rũ héo hon’ trở lại tức xá, cầm lấy chậu nhỏ tự mình chủ động đi rửa sạch.

Hội học sinh có chuyện tạm thời đem Khang Thần gọi đi, như vậy thật vừa vặn, tránh cho khỏi lúng túng, trong căn phòng này có quá nhiều cảm giác ái muội không nói thành lời rồi.

Về sau, cứ như vậy khôi phục lại như lúc trước đi.

An Triệt Nguyên cảm thấy mất mát mà suy nghĩ, cậu từ trước đến giờ chưa bị người nào khác ôm lấy như vậy, mỗi lần được ôm là lại trộm nghĩ đến phải như thế nào ôm mới đạt chuẩn, đầy đủ mọi kiểu dáng luôn, hại cậu cho tới bây giờ không có hảo hảo cảm nhận tư vị tốt đẹp khi hai người trở nên gần gũi, mỗi lần đều bị tâm tình làm hồng lét, một chút cảm giác hưởng thụ đều không có.

Tắm rửa xong, lại dọn dẹp một lúc, cậu liền thật sớm tắt đèn trèo lên giường nằm.

Đeo lên tai nghe, một bên vừa nghe nhạc vừa nghĩ tới những chuyện ngổn ngang ở trong lòng.

Bất tri bất giác, liền mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi...

Thời điểm tỉnh lại, không biết là mấy giờ, chỉ cảm thấy giường hơi rung lắc một chút.

Lúc này mới phục hồi tinh thần lại, hình như Khang Thần đã trở về.

Chả trách mới vừa mơ lung còn cảm giác nghe được tiếng rửa mặt thanh rào rào, thì ra không phải là mộng.

An Triệt Nguyên bỏ tai nghe ra, xoa xoa lỗ tai, máy nghe nhạc đã sớm hết pin.

Liền trở mình, vẫn là ngủ không được .

8. Chương 8

Ban đêm luôn có thể làm cho lòng người hoạt lạc, hơn nữa so ban ngày muốn cảm tính hơn rất nhiều.

An Triệt Nguyên lăn lộn khó ngủ, lật người ngồi dậy, vò vò tóc, lại ảo não nằm vật xuống.

Sau một hồi cậu lại ngồi dậy, lắng tai nghe, cảm giác giường trên không có động tĩnh gì, đại khái là đang ngủ đi.

Trong bóng tối, một đôi mắt lấp lánh đang tỏa sáng ——

Cậu lớn gan đưa ra một quyết định.

Rướn cổ lên hướng giường trên nhìn lên, chỉ thấy một mảnh mơ hồ, nương theo ánh trăng mờ nhạt, cậu lặng lẽ xuống giường, lần mò tới cái thang, lặng lẽ trèo lên.

Trên đường không cẩn thận đề vào chân của Khang Thần, cậu cả kinh dừng lại, đợi một lúc không có động tĩnh gì, lại tiếp tục đi tới phía trước.

Ở trong bóng tối cẩn thận phân biệt một hồi, mới tìm chính xác mặt Khang Thần, cậu mặt nóng như nhiệt, nghĩ đến chuyện mình cần làm, không khỏi nhắm hai mắt lại.

Khang Thần vốn là muốn ngủ, cuối cùng vẫn là bị cái tên ngốc giường dưới kia đánh thức, vì vậy liền giả vờ như đang ngủ để xem cậu muốn làm cái gì.

Đang lúc cho là An Triệt Nguyên trong cái hoàn cảnh tối lửa tắt đèn cứ tiếp tục nhìn như vậy, đột nhiên cảm giác được trên môi nóng lên, một vật gì đó mềm mại chạm đến, lúc này mới phản ứng kịp đây là An Triệt Nguyên hôn mình.

Trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười, anh bây giờ đã xác định cái này tiểu học đệ này nhìn qua không giống lại thẳng thắn thế, nhìn một bộ thông minh như vậy, kết quả mình nghiêm túc trêu chọc cậu ta đôi câu, liền bị cậu tưởng thật. Nghĩ đến trước kia mình nói hơi khoa trương một chút cậu liền nghiêm túc làm theo, rồi đến sau đó mình cũng thật lòng nghiêm túc chữa trị cho cậu ấy, kết quả chưa đầy một tháng hai người thực sự đã làm những chuyện như vậy.

Đang trong lúc xuất thần, đôi môi bị đẩy mở ra, đầu lưỡi mềm mại của An Triệt Nguyên liền đưa vào.

Trong lòng hơi ngạc nhiên, nhìn không ra tiểu tử này lại táo bạo như thế.

An Triệt Nguyên vốn là không có kinh nghiệm hôn, nhưng khi ở trên môi Khang Thần, cậu lại vô tình làm rất tốt không cần ai chỉ dạy, vốn là sợ làm anh tỉnh giấc nên suy nghĩ chỉ hôn nhẹ là tốt rồi, ai có ngờ đầu không cẩn thận lại quá phận như thế.

Cậu quyến luyến không thôi mà cùng với đầu lưỡi người nọ chào tạm biệt, liền vội vã rời đi, một tia ngân tuyến theo cậu đứng dậy mà rơi xuống, chỉ là cậu lại không nhìn thấy.

Sờ sờ miệng Khang Thần một chút, hoảng hốt lúng túng đem đôi môi anh khép lại, lúc này mới lần lần mò mò đi xuống giường.

Chui vào chăn trong trạng thái đang kích động, cậu hưng phấn đem mình bọc lại thành cái bánh chưng, vui vẻ lên rất nhiều, một chút cũng không nhận ra được người ở giường trên giờ đang ngay trước mắt.

“Oa!!” Thời điểm An Triệt Nguyên lăn lộn đến mép giường đột nhiên cảm giác đụng vào một thứ gì đó, kéo chăn thò đầu ra mới phát hiện, Khang Thần đã xuống giường không biết từ lúc nào, hơn nữa liền đứng ở bên mép giường, khi nào leo xuống cũng không biết.

“.....” Cậu há hốc miệng, không biết mình nên nói cái gì, trong lòng lại phấp phấp tự vị không thể nói rõ.

Lại đem chính mình bọc lại

Ai...

Yên lặng kéo lên chăn trùm kín đầu, cậu không biết lần này nên làm cái gì bây giờ mới phải, mới vừa hôn anh xong, phảng phất nghĩ thấy được một chút mùi rượu, nói không chừng Khang Thần bây giờ đang mơ màng đi.

Như vậy may mắn suy nghĩ, trong lòng lại lo sợ bất an, xấu hổ rất nhiều lại có điểm buồn bực, tại sao luôn bị phát hiện như thế, Khang Thần nhất định là cố ý, tên...tên hỗn đản này, nhất định là cố ý, nếu không làm sao lại trùng hợp như vậy được.

Một phen kéo chăn lên, An Triệt Nguyên mang theo cơn giận còn sót lại ở trong bóng tối nhìn thẳng vào anh, ánh mắt ngày càng thích ứng được bóng tối bên trong phòng, cậu có thể cảm giác được ánh mắt của Khang Thần.

“Hôm nay tắm rửa không đấy?” Khang Thần hỏi.

An Triệt Nguyên sững sốt, mới vừa phản ứng là anh hỏi cái gì, đang trong hoàn cảnh như thế, cái vấn đề này hỏi có chút không đúng lúc.

“Đã tắm.” Cậu tức giận nhỏ giọng nói.

“Tôi tới kiểm tra.”

Khang Thần vừa nói xong, kéo An Triệt Nguyên đang đắp chăn chui ra.

An Triệt Nguyên bị ‘Kiểm tra’ của anh làm cho mơ hồ, cái này có cái gì tốt mà kiểm tra chứ? Cậu nghiêm túc tự hỏi.

“Ân...”

An Triệt Nguyên ở trong bóng tối trợn to hai mắt, hai tai mơ hồ cảm giác được hô hấp của Khang Thần, đồng thời trong chần một bàn tay chui vào, cái tay này một chút cũng không an phận, một mực trong chần đi tới đi lui.

Cho đến cái tay kia bắt được quần lót, cậu mới thở phào một cái, liền suy nghĩ Khang Thần lại là thói quen cùng cúc hoa cậu chào hỏi.

Nhưng quần lót cùng quần ngủ đều bị kéo xuống, cậu lúc này mới kinh ngạc ——

Cái này, cái này, tại sao lại đi vào thế.....

“Ngô.....” An Triệt Nguyên đáng thương bị nhốt vào một góc, người trên bị cố định ở bên tường, phía dưới bị đâm chọc, toàn thân nhịn không được run lên.

Khang Thần kéo chần lên chui vào, đem cơ thể An Triệt Nguyên lật qua, hai tay kéo lấy quần cậu, từng chút từng chút một..... (cởi bỏ =))

“Ah!” An Triệt Nguyên kêu lên “A!”

An Triệt Nguyên bả vai run lên “Aa!! ”

“.....” Khang Thần dừng lại “Đau sao?”

“..... Có cái vật gì đó kỳ quái tiến vào này!” An Triệt Nguyên khẩn trương nói.

Khang Thần tiếp tục.

“AA!!” An Triệt Nguyên lại kêu.

“Khó chịu?”

“..... Ách” An Triệt Nguyên phát ra ý vị không rõ thanh âm “..... Đó là vật gì thế, thật kỳ quái, lần này là cái gì vậy?”

Khang Thần tiếp tục .

“AAA!!! An Triệt Nguyên kêu to hơn.

Khang Thần kịp thời bưng kín cái miệng cậu lại “Nhỏ giọng dùm một chút coi.”

“Ừm...” An Triệt Nguyên bị đâm đánh ánh mắt ướt át, thanh âm đi dạng “... Thật kỳ quái nha...”

“Cậu muốn thoả mãn một chút lòng hiếu kỳ không?”

“Hử? ”

“Có muốn nhìn một chút không?”

“Nhìn cái gì a?”

Khang Thần mò mò đầu giường , tìm thấy được cái đèn pin nhỏ.

Suy nghĩ một chút, kéo chần trùm lên đầu cả hai.

Đèn bật lên , bên trong phòng vẫn như cũ một mảng hắc ám, chỉ có trong chần là sáng trưng ——

“AAA!!!!!!——— Ừm ừm.... ừm!!”

Đèn phụt tắt, trong chần trở lại vào bóng tối.

An Triệt Nguyên nằm ngang ở trên giường, hô hấp dồn dập, nóng mặt nóng luôn cả người.

Mới vừa rồi cậu nhìn thấy cái gì

Vừa nãy, cậu bị Khang Thần đem hai người trở nên thân cận, sau đó mình liền bị đặt vào một tư thế rất kỳ lạ, tái sau đó đèn pin liền sáng lên...

Thiếu chút nữa chọc mù mắt cậu!!

Mỗi người khi biết đến tình dục là bao nhiêu tuổi? Cấp một trung học đệ nhất cấp có giáo dục qua đi?

Khi đó mặc dù nhìn thấy, cũng là nhất định có tương đối hài tử thấy xấu hổ ngượng ngùng nha.

Huống chi, lúc đó đều là giữa nam với nữ.

Còn với đồng giới, bình thường người nào lại đi nghiên cứu cái này?

Có người ngay cả tính hướng của mình đều phải rất lâu sau mới biết.

An Triệt Nguyên từng mơ hồ trong đầu đã bị phá bỏ, từ giờ trong đầu cậu đã rất minh bạch thậm chí còn sáng tỏ hơn bao giờ hết.

Buổi tối hôm đó, cậu tùy theo tài năng mà được ai đó dạy dỗ một bài học giác ngộ tình ái viên mãn.

9. Chương 9

Ngày thứ hai, buổi sáng tỉnh lại, An Triệt Nguyên đột nhiên một chút cũng không muốn đi học, giờ học của thầy giáo dữ như quỷ thì sao chứ, một chút cũng không đáng giá bằng giờ được người bên cạnh ôm vào trong ngực mà tham luyện.

Nhẹ nhàng cử động phía dưới, sờ tới một cái gì đó ẩm ướt, lấy tới vừa nhìn, là quần lót của cậu, đã nhăn nhúm đến không còn hình dạng, tối hôm qua bị người nào đó tiện tay cầm lấy lau tới lau lui.

Nghĩ đến tối hôm qua

Cúc hoa An Triệt Nguyên liền không nhịn được ngạo kiều co rút lại một cái, kết quả là lần này lại làm cho cậu cảm thấy chua xót tê dại.

Theo bản năng lấy tay xoa, nơi đó vẫn còn ướt nhẹp, chuyện gì đã xảy ra, tối qua không phải là đã tẩy lau rồi sao.

Bất an nhéo tử, nhưng không ngờ lại đem Khang Thần đánh thức.

Cậu lập tức rúc vào trong chăn, sau đó lộ ra hai con mắt len lén nhìn anh.

Khang Thần chỉ là mở mắt liếc một cái, liền nhắm lại.

An Triệt Nguyên thở phào.

.....

“Ân!”

An Triệt Nguyên kinh ngạc, cậu thể nào cảm giác phía sau mình lại có gì đó đi vào.

Đối diện chính là gương mặt Khang Thần gần trong gang tấc, trên gương mặt kia biểu tình cái gì cũng đều không có, nếu như không phải là hai người bọn họ đang nằm trên giường, cậu cơ bản chắc chắn không thể nào đoán ra được thứ đó lại chính là ngón tay nha.

Ừm, là, ngón tay.

Cậu bây giờ năng lực phân biệt đoán vật đã được đã được nâng lên một tầm cao mới rồi.

Cảm giác được phía sau ẩm ướt, mềm mại, Khang Thần hơi ngạc nhiên, anh không nghĩ tới An Triệt Nguyên thân thể cư nhiên tốt như vậy.

Cơ hồ là ngay lập tức, anh liền có chút không nhịn được .

Mắt liền mở ra túm lấy hai tay cậu đem lật lại, An Triệt Nguyên cũng ngoan ngoãn mà điều chỉnh tư thế theo, hai cánh tay gác ở trên gối đầu.

Khang Thần nghĩ nghĩ, đem chân quăng qua một bên, mở hai cánh mông ra, trước tiên kiểm tra một chút.

An Triệt Nguyên lắc lắc cái mông, bất mãn muốn thoát khỏi khống chế của anh, kéo chân trườn lên người rồi lăn qua một bên.

Khang Thần ngăn người, chột hiều ra rồi khẽ cười.

Nắm lấy chân kéo một cái, nhưng không được, vì vậy cách một lớp chân mông, chính xác không hề sai lệch mà bắt lấy cái vị trí kia.

“Um.....”

An Triệt Nguyên chấn động một chút, Khang Thần nhân cơ hội kéo ra chân, nhanh chóng ném lên cái ghế ở cạnh giường.

An Triệt Nguyên “.....”

Khang Thần nghiêng người nằm sát vào lưng cậu, khống chế thất lúng, mạnh mẽ dứt khoát mà xông vào. (cầm thú =)))

“Aa~”

An Triệt Nguyên kêu lên một tiếng.

Tiếp theo, theo luật động của Khang Thần, cậu một tiếng so tiếng trước còn lớn hơn.

Buổi sáng trong sân trường khá là ồn ào náo nhiệt, lần này, Khang Thần không có che miệng cậu lại nữa.

.....

Cuối cùng, Khang Thần lại không nhịn được phóng thích vào bên trong.

Sau đó liền lập tức rút ra, trong nháy mắt thấy vật trắng mịn kia, lại khiến cho anh không nhịn được nghĩ muốn làm thêm lần nữa.

Tiện tay cầm lấy quần lót tối hôm qua, lau khô cơ thể hai người thật sạch sẽ, ôm An Triệt Nguyên tính toán để cậu ngủ thêm một giấc.

Chân anh là đang chèn vào giữa hai chân của An Triệt Nguyên, cho nên, An Triệt Nguyên vừa có dị động, anh liền lập tức cảm thấy.

Ngồi dậy đẩy ra hai chân cậu ra muốn nhìn một chút rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, thế nào mà mới vừa lau khô xong một hồi liền lại ướt nhẹp vậy.

Sau đó liền hiểu ra, tối hôm qua sợ An Triệt Nguyên đau bụng, cũng rất dụng tâm mà giúp cậu lau chùi sạch sẽ, lần mới vừa rồi cũng chỉ là lau qua loa mấy cái, suy nghĩ đợi lát nữa đứng lên sẽ giúp cậu tẩy rửa mới được.

Kết quả, sau khi trải qua cả đêm giày vò, cục kia miệng bị chèn ép đến không còn chịu nổi, nên cứ thế không khép lại được..... (cái này chém đó)

Chỉ thấy dịch nhũ bạch sắc từng chút từng chút lại chảy ra bên ngoài, nhìn lại An Triệt Nguyên mặt sớm đã vùi xuống dưới gối.

Đột nhiên cảm thấy bộ dáng như vậy rất là đáng yêu, Khang Thần cơ hồ là theo bản năng cảm lấy khổ ngủ —

Đưa vào chặn lại.

10. Chương 10

Một phần mảnh vải bị nhét vào bên trong, phía sau kéo thật dài một đoạn, dùng đưa trên cái móng tựa như một cái đuôi vậy, An Triệt Nguyên khó chịu, cọ cọ quần ngủ, gì đó bên trong lại chảy ra.

Khang Thần trực giác không muốn để chảy ra nhiều nữa, vì vậy lại nhét vô chặn lại.

An Triệt Nguyên phát hỏa, nghiêng người hơi mang ủy khuất mà nhìn Khang Thần, nhưng rồi lại không dám làm trái ý anh, liền quay người trở lại.

Nhìn cậu hốc mắt từ từ trở nên phồng hồng, Khang Thần lúc này mới phục hồi tinh thần, ý thức được mình đây là đang khi dễ người ta, lập tức ngưng ngừng dừng tay, thương xót mà lấy quần lót ra, đem chất lỏng đang không ngừng chảy mà phóng xuất ra.

Drap giường đã dính bẩn, Khang Thần liền mặc quần áo, đến trước phòng vệ sinh đổ đi chậu nước, sau đó ôm An Triệt Nguyên đi vào phòng vệ sinh rửa sạch.

Ký túc xá phòng vệ sinh không có bồn tắm, cũng không có vòi hoa sen, chỉ có một bồn cầu, một bồn rửa mặt lớn, còn có một tấm gương.

Khang Thần dùng tư thế như cho đứa trẻ đi tiểu đem An Triệt Nguyên đặt lên bồn rửa, để cho cậu dựa vào mình, hai chân đạp ở trên tường, sau đó mở ra đối diện trước vòi nước.

Với cái tư thế đối diện trước gương này, An Triệt Nguyên vô cùng xấu hổ mà giãy dụa người, bụm mặt liều mạng ngửa đầu về phía sau.

Nước từ vòi nước đều là nước lạnh, mặc dù khí trời đã ấm lên nhiều, dù đã là tháng năm cũng vẫn không nên dùng, nhất là sau lần đầu tiên làm như vậy. Khang Thần đem chậu nhỏ lấy tới, pha thêm chút nước ấm, để ở một bên, từng điểm từng chút mức nước lên rửa sạch.

Từ trong gương thật dễ dàng nhìn thấy cảnh tượng người trong ngực, cửa miệng kia đã co rút không khép lại được, anh đưa ra hai ngón tay khẽ mở ra, bên trong đã không còn sót lại gì nhiều, nhưng kỳ quái là, dường như nó đang khẽ mút lấy ngón tay, nhẹ nhàng nhẹ nhàng tựa như ngư chuỷ vậy.

Điều này lập tức gợi lên tâm tình muốn trêu ghẹo của Khang Thần, An Triệt Nguyên từ đầu tới cuối cũng ngoan ngoãn phối hợp, khiến cho anh không khỏi được vui đòi tiên muốn tiếp tục ẩn vào vui đùa một chút.

Cầm tới trên giá một cái bàn chải, lấy nước rửa qua cho sạch sẽ, không chờ đợi gì hết mà hướng tới cửa miệng kia đâm vào luôn, tựa như khi còn bé móc con kiến vậy, chuôi bàn chải đâm vào càng sâu, Khang Thần lại càng hiếu kỳ, anh muốn biết nơi này rốt cuộc sâu đến bao nhiêu, tựa như ban đầu lúc móc con kiến ở trong ổ trong đầu suy nghĩ mấy móc là ở dưới đất sẽ có những đường ngầm, bên trong có những không gian nhỏ, giống như trò ăn quả quả (1) như vậy thất quả bát quả (2) hay không?

Những chuyện lý thú hồi còn nhỏ nhất thời xuất hiện trong đầu, khi còn bé thấy muội muội chơi búp bê, anh không cảm thấy cái loại đồ chơi đó thì có gì hấp dẫn cơ chứ, bây giờ, người trong ngực thật giống như một đứa trẻ, anh đột nhiên đã cảm thấy thì ra là nữ nhân quả nhiên trưởng thành sớm, từ nhỏ chỉ biết lấy búp bê làm niềm vui thú.

Chớp mắt một cái, cảm giác ngày càng khó đi vào, dừng lại rồi lại tiếp tục —

“A ——”

An Triệt Nguyên bắn một cái, hét lớn.

Này thật giống khi còn bé chơi với tiểu hoàng cầu chạy bằng pin nha, vỗ tay một cái liền kêu một tiếng giống y chang vậy đó.

Lại đâm vào ——

“Aaaaaa ——”

Phản ứng thật đúng là mãnh liệt, Khang Thần cánh tay có chút không không chế trụ được.

“Ồ ô..... Anh muốn làm gì... ưm a” An Triệt Nguyên ủy khuất nói, nguyên một đêm đều không có nói chuyện, chợt vừa mở miệng, thanh âm đã có điểm khàn khàn .

Khang Thần lúc này mới phục hồi tinh thần lại, vì vậy lập tức không chơi đùa nữa, lúc này vô cùng nhanh chóng rút bàn chải ra, lại làm cho An Triệt Nguyên hừ nhẹ một tiếng.

Dùng nước rửa sạch sẽ cái móng, rồi ôm ra phòng ngoài tìm khăn giấy. Trên giường hiện giờ một mảnh hỗn độn, mới vừa rửa sạch sẽ xong xuôi làm sao ngồi vào được đây.

Khang Thần ôm An Triệt Nguyên ngồi vào ghế, rút ra khăn giấy trên bàn, đem lau khô nước.

An Triệt Nguyên mơ mơ màng màng muốn ngủ, nhưng Khang Thần như thế lại không thể dọn dẹp được, ôm người suy nghĩ một lúc, khẽ lay dậy để cho tự cậu trèo lên giường trên ngủ.

An Triệt Nguyên tay chân run lấy bầy nắm lấy cái thang theo bản năng đi lên, vì lý do góc độ nên Khang Thần đã thấy phía sau cậu đã dần dần khép lại, vì vậy cũng yên lòng mà đi thu dọn tàn tích.

+++++

Buổi sáng có tiết học, chẳng qua là chỉ học có một ca mà chín rưỡi sáng mới bắt đầu.

Đi tới ngấm nhìn người đẹp ngủ trên giường, lật phía sau một cái, đã hoàn toàn khép lại, cứ nhiên sưng đỏ cũng đã tiêu trừ hơn phân nửa, không khỏi kinh ngạc năng lực khôi phục thật đáng ngạc nhiên nha.

Khang Thần xuống giường thu thập bút cùng sách vở, vừa ra đến trước cửa suy nghĩ một chút, quay lại trèo lên giường, đem bút cắm vào ‘cửa sau’ người ta.

Như vậy, đợi tới buổi tối có làm cũng không cần tốn thời gian mở rộng ra nữa. (=o=!!)

(1) Ăn quả quả: Game Feed me (các bạn cứ gu gồ là biết ngay)

(2) Thất quả bát quả (): Quẹo tới quẹo lui, quanh co ngoằn ngoèo

11. Chương 11: Kết Thúc

Tâm viên ý mã(1) mà trôi qua hai tiết học, Khang Thần vốn là đang rất chăm chú nghe giảng, nhưng là thời điểm trông thấy giảng viên lấy bút viết mới phát hiện mình không có mang bút theo. Sau đó, liền sững sốt, trong nháy mắt mới nhận thức được chính mình vừa nãy đã làm cái gì.....

Không yên lòng mà ăn cơm xong, mua cho An Triệt Nguyên một suất cháo nấm hương, lại mua thêm hai quả trứng gà, cùng một phần mộc tu thịt (thịt xào mộc nhĩ).

Trở lại ký túc xá, giường trên không có ai, đóng cửa lại thả đồ trong tay xuống rồi đi tới phòng vệ sinh, thôi mà , dường có khóc thương tâm như vậy nữa mà.

An Triệt Nguyên vừa thút thít vừa ngồi ở trên bồn cầu, bên cạnh là một sọt đầy ú ụ toàn là giấy và nằm kế bên chính chiếc bút máy đại gian ác kia.

“Đi ra ngoài.” An Triệt Nguyên thanh âm khàn khàn nói.

Khang Thần lập tức lui ra ngoài thay cậu đóng cửa lại.

Một lát sau, An Triệt Nguyên đi ra, cũng không thèm nhìn tới Khang Thần một cái, ngồi ở bàn của mình sửa soạn lại chút sách vở chuẩn bị đi học.

Cậu khoe mắt vẫn còn ướt, môi bĩu ra, một bộ dáng vô cùng uỷ khuất.

“Ăn cơm trước đi đã ” Khang Thần đem đồ mua bên ngoài về giao cho cậu “Buổi chiều chờ đi, cũng không phải môn học trọng yếu, tôi lát nữa sẽ giúp cậu bổ túc.”

An Triệt Nguyên đem sách trong tay đặt trở lại kệ sách, mở ra đồ trong túi, yên lặng ăn.

Khang Thần thấy cậu không sao, liền từ trong hộp đựng kiếm cái bút, dựa vào chút ấn tượng mà thầy giáo vừa mới nói qua đem vẽ lại.

An Triệt Nguyên cơm nước xong xuôi cũng là lúc ghi chú xong, liền mở ra máy tính.

An Triệt Nguyên đi vệ sinh xong đi ra, đã nhìn thấy Khang Thần đang nghịch máy tính, trừ bỏ nhắc cậu ăn cơm và bảo không cần đi học, cũng không nói gì thêm, vì vậy liền đi đến bật máy tính của mình lên.

Kết quả lúc cậu đi ngang qua Khang Thần, tùy ý nhìn lướt qua màn hình, nhất thời bị hù dọa ——

“.....” An Triệt Nguyên nói không nên lời.

Khang Thần nhận ra bầu không khí khác thường, quay đầu lại.

“.....” Khang Thần không nghĩ tới cậu sẽ phản ứng lớn như vậy, lập tức tắt trang web đi, đứng dậy hướng người đi tới “Sao vậy?”

An Triệt Nguyên miệng giật giật, một chữ cũng không nói ra.

Khang Thần đem cậu ôm vào trong ngực, vòng qua eo cùng nhau ngồi xuống ghế, mở ra cái địa chỉ web vừa này “Cậu không thích sao?”

“Tôi..... tôi không muốn.....” An Triệt Nguyên nói.

Những hình ảnh kia bây giờ thực sự quá kích thích mà, chỉ thấy trên màn hình tràn đầy toàn là món đồ chơi dành cho thiếu thụ.

Khang Thần đóng trang web lại, để máy ở chế độ standby, ôm An Triệt Nguyên ngồi lên chân mình “Hảo, nếu cậu nói không muốn sẽ không cần nữa.”

“..... Về sau..... đừng có có nhét vào mấy cái vật kỳ quái nữa” An Triệt Nguyên kháng nghị.

“Hảo” Khang Thần hôn cổ cậu “Cậu nói như thế nào liền như thế ấy, tất cả đều nghe theo cậu —— Tắm rồi sao?”

Anh ngửi thấy được mùi thơm của sữa tắm.

“Ủm lâu dưới trong phòng tắm giữa trưa khá ít người.....”

“Được, hảo”

Khang Thần đẩy ra hấn đứng dậy đi kéo lên rèm cửa sổ .

“..... Làm gì thế.....”

“Không làm gì cả, cùng cậu ngủ trưa thôi” Khang Thần nói “Lên giường trên ngủ nào.”

Vừa nói, vừa cởi quần áo An Triệt Nguyên ra, An Triệt Nguyên còn chưa kịp phản ứng lại trên người đã hoàn toàn không còn một mảnh vải.

“..... Đang ban ngày a tôi... tôi muốn mặc quần áo ngủ.....” An Triệt Nguyên chống cự nói.

Khang Thần suy nghĩ một chút, từ trong tủ treo quần áo tìm ra một cái áo T-shirt hôm nọ vừa mua xong, đằng trước còn in hình một con bọ biển rất lớn, đáng vẽ rất đáng yêu.

An Triệt Nguyên nhìn không hiểu, cho đến khi Khang Thần cầm nó đi tới trước mặt ý bảo cậu nhấc chân lúc này mới có điểm nhận ra ——

“Không không, sao lại mặc giống con nít thế”

T-shirt vẫn bị Khang Thần cầm ở trong tay, đem cho An Triệt Nguyên làm quần mặc.

“Cậu không phải muốn không mặc đồ để đi ngủ chứ, đồ ngủ đều đem đi giặt rồi, chỉ có thể mặc cái này mà thôi.” Khang Thần nói.

“Tôi còn có một bộ khác”

“Ngoan nào, mùa hè mặc vậy sẽ nóng.”

Khang Thần dụ dỗ để cậu mặc vào, T-shirt cộc tay thực dài thực to, An Triệt Nguyên mặc vào mà muốn bơi trong đó luôn, với lại cổ áo cũng rất là rộng, nếu không dùng tay giữ lại sẽ rơi xuống mất.....

Khang Thần từ sau lưng ôm lấy, hôn lên cổ cậu, hai ngày nay thực tủy tri vị (2), mỗi thời mỗi khắc cũng muốn cùng cậu dính chung một chỗ, nhưng là đồng thời lại không thể không để ý thân thể của cậu.

Vì vậy Khang Thần rất khó khăn đưa ra một quyết định, hôm nay coi như bỏ qua, bắt đầu từ ngày mai nhất định phải chú ý tiết chế, sau này cũng nữa không thể để cho trẻ nãi học hành cái loại chuyện như vậy phát sinh, hơn nữa cái bút kia, từ giờ cũng nữa không thể phạm phải hồ đồ khi để cậu như vậy nữa.

Hơn nữa phải chuyên tâm học hành vào, không thể mỗi ngày...

Thấy mình bị lột sạch sẽ như thế, An Triệt Nguyên cảm thấy rất không công bằng, cho nên Khang Thần cũng rất sáng khoái mà đem quần áo mình cởi bỏ, ôm lấy An Triệt Nguyên nói “Lên đi nào.”

An Triệt Nguyên xoay người, một tay giữ áo một tay bám vào thang, mới vừa giơ chân lên, phía sau liền lại bị xâm nhập ——

“Aiii!!” An Triệt Nguyên bất mãn quay đầu lại nhìn.

Khang Thần nhân cơ hội hôn một cái “Chúng ta cùng một lúc đi lên đi, tôi bảo đảm bất động.”

An Triệt Nguyên không còn cách nào khác, đành phải trước leo lên đã rồi tính.

Khang Thần áp sát vào người cậu cũng đi theo leo lên.

Lên tới giường xong, An Triệt Nguyên bò tới phía trước muốn tách cái mông rời khỏi cái ‘thứ’ kia, nhưng Khang Thần diệp bộ diệp xu theo sát phía sau, giống như gấu lớn che chở cho gấu nhỏ vậy.

An Triệt Nguyên ngửa đầu nhìn “Anh không phải buồn ngủ sao?”

“Ồ” Khang Thần đánh trống lảng “Nhưng tôi không nhin được, cậu đợi tôi một lát nữa đi, xong hồi hăng ra.”

“Tôi lần sau không muốn mặc thành như vậy.”

“Tại sao?”

“Không thích”

“Mặc như vậy mới mát, đối với thân thể lại có lợi, ai bảo ngươi thích mặc đồ ngủ như thế, mặc chặt vậy không phải thực khó chịu sao.”

An Triệt Nguyên thừa nhận kể từ bắt đầu ngủ trần truồng sau , đúng là cảm giác so trước kia thoải mái rất nhiều , giấc ngủ chất lượng cũng đề cao rất nhiều , nhưng là nhưng là không phải ngủ như thế như vậy!

“Cậu đừng có động..... cậu mà còn cử động nữa tôi liền ——” Khang Thần mặt dè nén lại mà nói, cuối cùng vẫn là bất đắc dĩ chui ra ngoài.

An Triệt Nguyên ngẩng đầu nhìn anh xuống giường, đi vào phòng vệ sinh.

Từ đó về sau, phòng 302 trở thành cấm địa, ngoại nhân không dễ dàng được đi vào.

——“Quần để vậy đi, tôi hết giờ học về sẽ giặt, cậu chín rười nhớ đi học đấy, tôi đến lúc đó gọi điện thoại nhắc cho, giờ trễ rồi, tôi đi trước đây.”

——“Hôm nay không làm, phía sau cậu đều đỏ hết rồi kia, để lần sau.”

“Cậu nói cái gì?”

“Được rồi, để tôi giúp”

——“Ăn cay ít thôi, uống nhiều nước vào, ngày mai cuối tuần, chúng ta đi xem phim nhé?”

—— Hảo a.

12. Chương 12: Phiên Ngoại

An Triệt Nguyên đang ngủ liền tỉnh dậy, đột nhiên cảm giác được hạ thân chợt lạnh, mở mắt ra chính là Khang Thần mặt nghiêm túc nhìn cậu.

“Cậu thả lỏng ra một chút” Khang Thần nói, nhíu mày đưa vào ngón tay thứ năm, cứ tiếp tục như thế, có phải hay không sẽ đem toàn bộ cánh tay đưa vào đi, chẳng lẽ dễ dàng như vậy mà không trở ngại nào sao?

An Triệt Nguyên nằm ở trên giường gương mặt đỏ hồng nhìn anh “Tôi... tôi từ từ sẽ chặt lại thôi mà...”

Khang Thần lắc đầu một cái, tiếc nuối mà than thở.

An Triệt Nguyên ngượng ngùng nói “Cái đó, gần đây có phải là làm quá thường xuyên.....”

“Ừ, rất là thường xuyên, nên bây giờ cậu mới mở rộng ra như thế”

“.....” An Triệt Nguyên ủy khuất, mở rộng còn không phải là bởi vì anh.

“Tôi có cách này hay nha.” Khang Thần bỗng nhiên nói.

“Cách gì?”

Khang Thần đứng dậy, đi tới bàn cầm lấy một cái bình nhỏ “Tối hôm qua liên chuẩn bị làm như vậy.”

Vừa nói, kéo quần lót, lấy ra hoàng đưa, chỉ để cho quần lót bao quanh cúc hoa của cậu, đem bình nhỏ áp lại gần, mở nắp bình ra, hươ hươ.

An Triệt Nguyên không rõ cho nên nhìn lại, cảm thấy vẻ mặt anh nghiêm túc đến mê người.

Tiếp theo, Khang Thần lấy bình nhỏ ra, để ở một bên, lập tức siết chặt quần lót An Triệt Nguyên vào.

An Triệt Nguyên dần dần có cảm giác.

Cậu cảm thấy hoa cúc phía dưới cùng xung quanh bị cái gì đó nhẹ nhàng cắn lấy.

Buổi chiều yên tĩnh đến nỗi cậu còn có thể ngay thấy được âm thanh ‘vo ve vo ve’ kia nữa.

Khang Thần một tay nắm lấy quần lót, một tay giữ trụ lấy hai tay, cúi người xuống hôn cậu, đem toàn bộ những rên rỉ của cậu mà nuốt vào.

Sau một lúc lâu, Khang Thần buông tay.

An Triệt Nguyên mặt mũi đỏ bừng, không khỏi thở dốc.

Khang Thần buông lỏng quần lót, đám muỗi tứ tán mà bay ra, bỏ quần lót đi, nâng hai chân An Triệt Nguyên lên, cẩn thận quan sát.

Cúc hoa bị giầy vò cắn xé xong giờ phút này sưng đỏ rất nhiều, da thịt xung quanh cũng lớn hơn một chút, cúc động cũng thật chặt tụ lại một chỗ, tựa như một nụ hoa chưa hé mở vậy.

Khang Thần hài lòng hai chân xuống, khen ngợi mà nhìn An Triệt Nguyên .

An Triệt Nguyên “.....”

An Triệt Nguyên biết mình bị bắt nạt mà khóc lớn lên Tâm hồn nhỏ bé mong manh để vỡ nay đã bị chà đạp.....

Niên trưởng tại sao có thể đối với mình như vậy chứ.....

Cậu càng khóc càng thương tâm

.....

“Tĩnh tĩnh, cậu làm sao vậy?”

An Triệt Nguyên vẫn khóc thút thít, bên tai mơ mơ hồ hồ truyền tới thanh âm Khang Thần lo lắng, cậu mơ mơ màng màng mở mắt, đập vào mắt tối đen như mực.

Chuyện gì xảy ra, cậu thế nào, mới vừa nãy đã xảy ra chuyện gì?

Lúc này đã vào hạ , buổi sáng Khang Thần đem chăn màn đi giặt sạch, tối nay không có gì che chắn, muỗi có chút nhiều, trước khi ngủ liền đốt một cuộn hương, đến trời sáng là đốt xong.

Lúc này, lại có một con muỗi bay tới, nghe được âm thanh vo ve kia, An Triệt Nguyên không khỏi nhớ tới cơn ác mộng vừa rồi, trong lòng vẫn còn sợ hãi mà hướng vào bên tường né tránh .

Khang Thần thấy cậu kỳ quái trầm mặc cùng xa cách “Thế nào? Gặp ác mộng sao?”

Vừa nói xong, liền đem người kéo qua ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ lưng dỗ dành.

An Triệt Nguyên sụt sịt mũi, một lát sau, mới nhỏ giọng nói cho Khang Thần biết mình vừa mộng thấy cái gì.

Khang Thần nghe xong cười cười, thay cậu chỉnh sửa lại vạt áo, một tay ôm lấy một tay thân đi xuống che đi cúc hoa, hôn người trong lòng một cái “Ngủ đi, đừng sợ, tôi sẽ che chở cho cậu.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mau-coi-quan-toi-giup-cau-thoa-thuoc>